

Το αμπελοοινικό τοπίο της Νεμέας

Το τοπίο στη λογοτεχνία

Jacques Lacarrière, *Το Ελληνικό Καλοκαίρι*, (μετάφραση: Ιωάννα Δ. Χατζηνικολή), Εκδόσεις Χατζηνικολή, Αθήνα 1980.

«...Νεμέα, Στυμφαλίας, Φλιούντα, Τιπάνη. Πλούσια και γλυκώχηα ονόματα φέρνουνε στο μυαλό μια γη άγρια, τις ζωντανές και νέες δυνάμεις της Ελλάδας αλλά και των τεράτων και των γιγάντων τα δύσκολα παιδικά χρόνια: το λιοντάρι της Νεμέας, τις ανθρωποφάγες Στυμφαλίδες όρνιθες και τον Τιπάνα, αδελφό του ήλιο και ιδρυτή της Τιπάνης.

[...]

“Εδώ, η γη είναι όμορφη, αλλά είναι αχάριστη και σκληρή σαν όλες τις γυναίκες” μου λέει ο Σταύρος, ένας αμπελουργός από το Κουτσομήδι κοντά στη Νεμέα. Ανοιχτά μάτια μέσα σε κοκαλιάρικο και τραχύ μούτρο –δύο κύανοι πάνω σε σκοτεινό γρανίτη- ένα μουστάκι ξανθό απ’ το τσιγάρο και χέρια με πεταχτές φλέβες, που κουνά δίχως αναπαμό για να διώχνει τις σφήκες. [...] Τ’ αμπέλια τα έχουν όλα σκεπάσει, ως και το αρχαίο θέατρο της Νεμέας που αγκαλιάσανε την ορχήστρα του – και οι ελιές σκέπασαν το αμφιθέατρο. Παράξενο συναπάντημα ετούτο το θέατρο που το καταχωνιασμένο του σχήμα επαναλαμβάνεται από κλιμακωτές ελιές και σκηνή αμπελώνα. Απ’ αυτό ανακάλυψαν οι πρώτοι αρχαιολόγοι στην Επίδαυρο την τοποθεσία του θεάτρου: από τα πεύκα που είχαν ριζώσει στα σκαλοπάτια και προβάλλανε πάνω στην πλαγιά του βουνού ένα μεγάλο δένδρινο αμφιθέατρο. Οι άνθρωποι δεν κατέχουμε την ασύνειδη μνήμη των φυτών. Τα ερείπια της Νεμέας –κι ακόμα πιο ακαθόριστα της Στυμφαλίας- δεν ξαναφέρνουνε στα μυαλά των ανθρώπων της περιοχής πολλά πράγματα. Σ’ ένα ξέφωτο μέσα στη μέση της παράταξης των αμπελιών, υπάρχουν ακόμα δυο-τρεις κολώνες, σπόνδυλοι μισοχωμένοι στη γη, το σκιαγράφημα μιας παλαιίστρας.»